

Văzduhul semințe mișca

Lucian Blaga

În ceasul acela pe-a muntelui coamă -
unde-adăstarăm sub brazi,
nimiciți de arzândul albastru
din clara preziua de toamnă -
Tu adormiseși pătrunsă de soare
mie alături, în șură de cetini.
În șuier venind din adâncuri
arar ca un val de răcoare.

În valea lăsată în urmă se stinse,
de mult și ultimul zvon.
O frunză de fag ca o flacără-n păr ți se-oprise.
Rotind, în descândere, frunza visă
ca-n an mai putea înc-o dată
podoabă să fie de foc altui pom.
Pe munte, pe coamă, se stinse
de mult și ultimul zvon.

Diafane, semințe întrăripate,
pe invizibile fire,
zburau peste noi - din veac în altul purtate.
Așa ne încearcă îndemn câteodată
spre crudă, spre sacra uimire.
Mai are încă - mai are substanță natură.
și-n asta nespusă risipă
a-nchipuirii dintre o clipă și altă clipă,
totul nu poate să fie amăgire.

Văzduhul semințe mișca
spre ținte doar undeva-n mituri
întrezărite.
Și-n timp ce tu surâdeai, ca-n rituri
ți-am pus un sărut în mijlocul palmei -
niciodată tu nu vei afla! -
ți-am pus un sărut în calda paloare din palmă
pe linia vieții, ce se-alegea.